

den, der arbejder med dette Lokomobil, men ogsaa overfor Naboer, hvorledes er da Forholdet der? Er Risikoen der ikke lige saa stor som ved et Jernbanelokomotiv? Men de Krav, der stilles, er ganske andre. Oppe i det nordlige Jylland har vi f. Eks. et lille Jernbaneanlæg af ca. 25 km's Længde, og der er betalt lige saa meget i Erstatning for Ulemper og for Afgrøde o. s. v., o. s. v., som der er betalt for selve den Jord, der er benyttet til Banens Anlæg. Det viser altsaa, at de Folk, som forestaar disse Ekspropriations- og Taksationsforretninger ved den Jord, der skal benyttes til Banerne, tager et skyldigt Hensyn til de Beboere, hvis Ejendomme og Interesser berøres, og det bør og skal de ogsaa efter min Opfattelse. Naar vi imidlertid f. Eks. ved en Bane har eksproprieret et Areal paa 70 Alen i en Hede ved Siden af Jernbanen fra Banens Midte og betaler den Mand pr. Td. Land for den Jord, da skal og maa han paatage sig Forpligtelsen til at holde Jorden fri for brandfarlig Bevoksning. Men forsømmer han det, og gaar der en skønne Dag Ild i den Lyng, som ligger umiddelbart op til Banen, og ikke alene det Areal paa 70 Alen, men baade hans og Naboens Ejendom brænder af, er det dejligt at kunne sige: Værs'god, Banen maa betale. Vi har derovre, saa vidt jeg husker — jeg vil tage det Forbehold — spurgt Kommissarius om, hvordan vi skulde forholde os i saadanne Tilfælde, men der er intet Svar kommet. Om den paagældende selv eller Brandpolitiet skal passe paa, at Sagen er i Orden, ved jeg derfor ikke. De Fordringer, der stilles, og de Skræmmebilleder, kan jeg gerne sige, der opstilles med Hensyn til Brandfarligheden ved Jernbanedrift, er efter min Opfattelse langt overdrevne, og hvor der, som ovre hos os, ved Ekspropriationen til Anlæg af Baner eksproprieres Hedearealer eller nyere Plantninger af Naaletræer i den Afstand, som Loven hjemler baade Ret for Ejeren og Pligt for Banen til at gøre, saa synes jeg ikke, at der er nogen som helst Grund til at paalægge Banerne yderligere Erstatningspligt, thi saa er der ingen Grænse for, hvor man ender. Med Hensyn til Bygningerne er Forholdet jo det, at de alle er, jeg havde nær sagt, tvangsforsikrede, og der bliver der ikke Spørgsmaal om Enkeltmand, der bliver kun Spørgsmaal om Assuranceelskabet paa den ene Side og Banerne paa den anden. Jeg vil haabe, at den, som jeg synes,

noget mildere Udtalelse, som faldt fra det ærede 3die Medlem for 10de Kreds (Ejning), kunde vinde saa stærk Tilslutning, at vi ved en Forhandling med den højtærede Minister kunde naa et Resultat endnu i denne Samling paa Grundlag af det fremsatte Lovforslag; det vil jeg i alt Fald meget anbefale. Jeg vil gerne her slaa fast, at det i Virkeligheden er meget overdrevent, naar man siger, at der i hele dette Spørgsmaal kun skulde være Tale om Enkeltmands Interesser. Det, der har givet Anledning til hele Spørgsmaalets Rejsning, var jo en Højesteretsdom, og i den Højesteretsdom var der ikke Tale om Hedearealer og den Slags Ting, men om Ejendomme, og ved Ejendomme er der ikke Tale om Enkeltmand, men om Brandforsikringsselskaber. Jeg vil, som sagt, meget anbefale, at Sagen nyder Fremme, og at vi faar et Resultat frem endnu i denne Samling, selv om der naturligvis godt kunde være Tale om at ændre et og andet i Forslaget.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Hassing Jørgensen*): Naar man kun har en Mand, og man ved om denne Mand, at han maaske, saaledes som Sagerne stiller sig, kunde have Lyst til at græde, plejer ens Situation ikke at anses for misundelsesværdig. Dette Lovforslags Skæbne i dette Ting er stik modsat den, det havde i det andet høje Ting, om dog ogsaa der Betænkeligheder kom til Orde. Jeg for mit Vedkommende er fuld af Beundring for den Kyndighed, den Gennemførthed, hvormed det 8de Medlem for 2den Kreds (Godskesen) fremsatte sine juridiske Betragtninger om denne Sag. Og jeg burde maaske i højere Grad have været ængstelig for den Respekt og den Magt, som de juridiske Ræsonnementer altid har her i Landet. Overfor det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (Godskesen) vil jeg imidlertid begynde med at gøre nogle væsentlige Indrømmelser. Jeg erkender, at den gældende Lov kræver, at Skaden skal være forvoldt af Banen, og der er paa dette Omraade i Diskussionen fremsat Udtalelser, som jeg ikke kan vedkende mig. Jeg mener i øvrigt, at jeg under Behandlingen i Folketinget udtalte mig i Overensstemmelse med det ærede Medlem paa dette Punkt. Jeg kan ogsaa erkende, at det er logisk uangribeligt, at det i dette Spørgsmaal er ligegyldigt, om den enkelte Mand selv bærer Risikoen eller lader et Forsikringsselskab overtage den. Det, der er Spørgsmaal om i denne